

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و برزنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

بهرام رحمانی
۰۷ جنوری ۲۰۱۴

بررسی وقایع مهم سال ۲۰۱۳ و چشم انداز ۲۰۱۴

۳

جاسوسی امریکا:

ادوارد سنودن، در ماه جون ۲۰۱۳ اطلاعات فوق محرمانه و طبقه بندی شده ای را درباه برنامه جاسوسی پریم (PRISM) در اختیار روزنامه گاردین و واشنگتن پست قرار داد. طبق این برنامه سازمان امنیت ملی ایالات متحده این اختیار قانونی را داشته تا بدون نیاز به حکم قضائی، اقدام به جاسوسی از ایمیل ها، مکالمات تلفونی و پیامک های شهروندان امریکائی کند.

سنودن، هدفش از انتشار این اسناد را نشان دادن همکاری نزدیک غول های تکنولوژیک جهان، از جمله گوگل، فیس بوک و مایکروسافت با نهادهای اطلاعاتی در ایالات متحده در سه سال گذشته دانسته بود. به عقیده وی، برنامه های جاسوسی واشنگتن توانائی مردم برای آزادی بیان و تفکر را محدود می کند، از خلافت آنان می کاهد و زندگی آن ها را ناامن می کند.

سنودن اسنادی را در اختیار رسانه ها قرار داد که نشان می داد سازمان های امنیتی امریکا به صورت قانونی این اختیار را دارند تا هرگونه مکالمه، مکاتبه و تبادل اطلاعات الکترونیکی را بررسی کنند و تحت نظر قرار دهند. بر این اساس این سازمان ها از سال ها پیش شرکت های بزرگ ارائه دهند خدمات اینترنتی مانند گوگل، اپل، مایکروسافت، یاهو و سایرین را مجاب کرده اند تا اطلاعات کاربرانشان را در اختیار دولت قرار دهند. روزنامه ایندپندنت حتی از پرداخت پول برای دریافت این اطلاعات خبر داده است.

بر اساس گزارش برخی مطبوعات، امریکا و بریتانیا با نفوذ در فیبرهای نوری به بسیاری از اطلاعات در حال انتقال دست پیدا کرده اند.

اگرچه دولت امریکا ادعا می کند که تنها برای اهداف امنیت ملی و مبارزه با تروریسم دست به این اقدام زده، اما بسیاری از تحلیل گران بر این باورند که چنین عملکردی نه تنها حریم خصوصی افراد را نقض می کند، بلکه ممکن است با هدف جاسوسی تجاری و بازرگانی صورت گرفته باشد. به هر روی، افشاءگری سنودن به رویای امنیت سایبری پایان داد.

در حالی که شبکه ایران در خرداد ماه [جوزا] سال جاری در گزارشی با عنوان «ایران اصلی ترین هدف عملیات جاسوسی امریکا» به نقل از گاردین به ابعاد گسترده شنودهای آژانس امنیت ملی ایالات متحده پرداخته و آن را تشریح

کرده بود، شبکه خبری یاهو نیوز امروز در گزارشی این مطلب را تأیید کرده و به آمار تکان دهنده از جاسوسی های امریکا در ماه جنوری ۲۰۱۳ پرداخت و نوشت: طبق جدیدترین گزارش ها و بر اساس مجموعه ای از گزارشات و فایل های محرمانه دولتی فاش شده، آژانس امنیت ملی امریکا در ماه جنوری سال جاری میلادی ۱۲۵ میلیارد تماس تلفونی را در سراسر جهان از جمله افغانستان، پاکستان، اردن و ایران مورد شنود قرار داده است و اکثر این شنود در خاورمیانه و حدود ۳ میلیارد مورد نیز در خود امریکا صورت گرفته است.

«کریپتوم»، سایتی که اسناد دولتی و شرکت ها را پست می کند نیز گزارش داد که آژانس امنیت ملی امریکا، ۲۱/۹۸ میلیارد تماس تلفونی را در کشور افغانستان، ۱۲/۷۶ میلیارد تماس تلفونی در پاکستان، ۷/۸ میلیارد تماس تلفونی در عراق، ۷/۸ میلیارد تماس تلفونی در عربستان سعودی، ۱/۹ میلیارد تماس تلفونی در مصر، ۱/۷۳ میلیارد تماس تلفونی در ایران و ۱/۶ میلیارد تماس تلفونی در اردن را به صورت مخفیانه مورد شنود قرار داده است.

یک سند دیگر توسط کریپتوم منتشر شده که نموداری درباره برنامه جاسوسی «پریسم» آژانس امنیت ملی امریکا (NSA) را نمایش داده است. این نمودار توضیح می دهد که بسیاری از تماس های بین المللی که هدف قرار گرفته شده اند از مسیر موج حامل امریکا عبور کرده اند، زیرا ارزان تر هستند.

این در حالی است که کاخ سفید ادعاهائی مبنی بر جاسوسی از تماس تلفونی «آنگلا مرکل» صدراعظم المان و ۳۶۱ میلیون تماس تلفونی شهروندان المانی را رد کرد.

هم چنین «جیمز کلپر» مدیر اطلاعات ملی امریکا گزارش «لوموند» را رد کرد که گفته بود آژانس امنیت ملی امریکا از ۷۰ میلیون تماس تلفونی در فرانسه جاسوسی کرده است.

روزنامه «هندو» نیز گزارش کرد که هند دیگر کشوری بود که بیش از یک میلیارد از تماس های تلفونی این کشور شنود شده بود.

این روزنامه در گزارش ماه سپتمبر ۲۰۱۳، اعلام کرد که اطلاعات «ادوارد سنودن» پیمان کار سابق آژانس امنیت ملی امریکا نشان می دهد که این تماس های تلفونی که حدود ۶/۲۸ میلیارد است، از طریق برنامه پریسم مورد جاسوسی قرار گرفته اند.

سنودن پس از خروج از امریکا، ابتداء به هنگ کنگ رفت، اما با توجه به این که امریکا نفوذ زیادی در این منطقه دارد، مدت زیادی دوام نیاورد. او، ابتداء از وکلای خود خواست که پیگیر پناهندگی اش باشند. در طول ملاقات میان وی و وکلایش از آن ها می خواست تا تلفون های همراه خود را در فریزر قرار دهند تا مورد شنود قرار نگیرند. اما سرانجام سنودن به این نتیجه رسید که اقامتش در هنگ کنگ با خطر استرداد مواجه است.

او روز بیست و سوم جون همراه با سارا هاریسون، مشاور ویکی لیکس، به مسکو رفت، اگرچه برنامه ای برای تقاضای پناهندگی از روسیه نداشت. او در بدو ورود به فرودگاه مسکو با یک دیپلمات اکوادور ملاقات نمود، پس از این دیدار اکوادور اعلام کرد که سنودن از این کشور تقاضای پناهندگی کرده است. در همین زمان خودروی سفیر اکوادور نیز در مقابل فرودگاه آماده انتقال سنودن به سفارت بود. شرکت هوایی ایرفلوت هم تأیید کرد که بلیطی برای ادوارد سنودن در پرواز اکوادور خریداری شد، اما او هرگز مسافر این پرواز نشد.

روز سی ام جون مقامات وزارت خارجه روسیه اعلام کردند که سنودن از این کشور تقاضای پناهندگی کرده است. چند روز بعد، ولادیمیر پوتین، رئیس جمهوری روسیه اعلام کرد که سنودن می تواند در این کشور باقی بماند با این شرط که به افشاءگری پایان دهد. سخنگوی دولت هم اعلام کرد که نمی تواند سنودن را به «کشوری که در آن مجازات اعدام اجراء می شود» مسترد کند. به ادعای ویکی لیکس سنودن از بیست کشور از جمله فرانسه، المان، هند، چین و کوبا تقاضای پناهندگی کرده بود. در این میان، امریکا از اعمال فشار به کشورها و سنودن کوتاهی نکرد، دولت ایالات

متحدۀ امریکا، گذرنامهٔ سنودن را باطل کرد و او را در شرایط دشواری قرار داد. این موضوع باعث شد تا سنودن نتواند از فرودگاه مسکو خارج شود.

با توجه به این وضعیت، وی بار دیگر از روسیه تقاضای پناهندگی کرد و گفت: «در حال حاضر تنها می‌توانم پیشنهاد روسیه را قبول کنم چون قادر به سفر به جای دیگر نیستم.»

به جز روسیه سه کشور دیگر از جمله کوبا هم به سنودن پیشنهاد پناهندگی داده بودند. نهایتاً روز سی و یکم جولای سال ۲۰۱۳ روسیه به ادوارد سنودن پناهندگی سیاسی یک ساله اعطا کرد.

این افشای‌گری‌ها در حالی است که طبق گزارشات جدید منتشر شده، جاسوسی و دسترسی غیرقانونی سازمان‌های امریکائی به اطلاعات کشورهای دیگر، بسیار گسترده بوده است. در این راستا روزنامهٔ انگلیسی گاردین، سند دیگری از اسناد افشاءگرانه ادوارد سنودن را منتشر کرد که نشان می‌دهد آژانس امنیت ملی امریکا مکالمات ۳۵ رهبر جهان را شنود کرده است.

این یادداشت محرمانه نشان می‌دهد که آژانس امنیت ملی مقامات بلندپایه در نهادهای مرتبط با خود، مانند کاخ سفید، وزارت خارجه و پنتاگون، را ترغیب می‌کند تا دفترچه‌های یادداشت تیلیفون خود را به این آژانس بدهند تا بتواند شماره تیلیفون سیاستمداران خارجی را به سامانه‌های تجسس خود اضافه کند. این سند، هم چنین نشان می‌دهد یک مقام امریکائی که نامش ذکر نشده بیش از ۲۰۰ شماره تیلیفون، از جمله شماره تیلیفون ۳۵ رهبر جهان را در اختیار این آژانس قرار داده است. در این سند نامی از هیچ‌کدام از این ۳۵ رهبر برده نشده است.

در پی افشای‌گری‌های سنودن که بازتاب‌های گسترده‌ای داشت و کاخ سفید را درگیر رسوایی اطلاعاتی بزرگی کرد، اعلام شد که مدیر آژانس امنیت ملی امریکا (کیت الکساندر) و معاون وی در ماه‌های آتی از سمت خود کناره‌گیری می‌کنند.

نامهٔ ۵۶۰ نویسنده:

در روز جهانی حقوق بشر، دهم دسمبر، بیش از ۵۶۰ نویسنده از ۸۲ کشور جهان طی فراخوانی بین‌المللی به نظارت نظام مند در اینترنت توسط سازمان‌های امنیتی از جمله آژانس امنیت ملی امریکا (NSA) اعتراض کرده و برای دفاع از دموکراسی در جهان دیجیتال فراخوان داده‌اند.

در این بیانیه که امضای پنج برنده جایزهٔ ادبی نوبل، گونتر گراس، اورهان پاموک، جان ماکسول کونتزی، الفریده یلینک و توماس ترانسترومر را نیز در پای خود دارد، آمده است: «دولت‌ها فقط با چند کلیک می‌توانند تیلیفون‌ها، ایمیل‌ها، شبکه‌های اجتماعی و سایت‌هایی را که می‌بینیم، تحت نظر قرار بدهند. آن‌ها به عقاید و کنش‌های سیاسی ما دسترسی دارند و می‌توانند با همکاری شرکت‌های عرضه‌کنندهٔ اینترنت مجموعهٔ رفتار ما را پیش‌بینی کنند.»

امضاءکنندگان بیانیه به «نقض حقوق فردی» و «حریم خصوصی» توسط دولت‌ها و تراست‌ها معترض بوده و از عموم شهروندان جهان خواسته‌اند با امضای فراخوانی که در سایت change.org درج کرده‌اند، در این فراخوان عمومی به نظارت گسترده اعتراض کرده و از حقوق خود دفاع کنند.

این بیانیه تحت عنوان «نویسندگان مخالف نظارت بر مردم»، هم‌زمان در بیش از ۳۰ روزنامه از جمله گاردین، لوموند، فرانکفورته آگماینه و ال پائیس منتشر شده، به امضای نویسندگانی از پنج قارهٔ جهان از بنگله دیش تا السالوادور و انگلیس و امریکا و کنگو رسیده است.

امضاءکنندگان بیانیهٔ مذکور «آزادی در اندیشه، حریم خصوصی، نامه و گفت و گو» را حق هر انسانی دانسته و معتقدند «حکومت‌ها و نهادها از پیشرفت تکنولوژیک در جهت نظارت به‌طور گسترده سوءاستفاده می‌کنند.»

بنیان این اتحاد جهانی نویسندگان گروه کوچکی از سه نویسنده المانی و چهار نویسنده دانمارکی، انگلیسی، امریکائی و اتریشی بودند. حرکت بین المللی اعتراض به نظارت گسترده دولت ها و نهادها در عرض چند هفته برنامه ریزی و تنها براساس روابط شخصی و شبکه های اجتماعی آماده شد. آن ها اعلام کردند برای به راه انداختن این اعتراض از هیچ نهادی چون انجمن قلم یا نهادهای دیگر کمک نگرفته اند.

نویسنده المانی، بولی تسه، از بنیان این جنبش بین المللی در گفت و گو با روزنامه فرانکفورته آگماینه گفته است: «ما به عنوان نویسنده دست به آن کاری زده ایم که به بهترین وجه از دست مان برمی آید: دست زدن به اعتراض عمومی با کلام مکتوب.»

انفجار در بوستون:

در تاریخ ۱۶ اپریل سال ۲۰۱۳ (۲۷ فروردین [حمل] سال ۹۲)، طی دو انفجار تروریستی در شهر بوستون امریکا حداقل ۳ کشته و ۲۶۴ زخمی برجا گذاشت. در همین زمان دو انفجار دیگر نیز در خیابان بویلستون نزدیک میدان کاپلی و در کتابخانه جان اف کندی روی داد. این سلسله انفجارات توسط دو برادر چینی الاصل به نام های «جوهر سارنایف» ۱۹ ساله و «تیمورلنگ سارنایف» ۲۶ ساله صورت گرفت که با کشته شدن تیمور لنگ و دستگیری جوهر به پایان رسید.

سازمان ملل متحد:

رئیس صلح بانان سازمان ملل متحد اعلام کرد که در سال ۲۰۱۳، ۹۰ نفر از نیروهای حافظ صلح در مناطق مختلف جهان کشته شده اند.

به گزارش آسوشیتدپرس، ۲۹ نفر از مجموع ۹۰ نیروی حافظ صلح سازمان ملل که در سال جاری کشته شده اند در حملاتی که از روی عمد علیه آن ها انجام شده بود کشته شده اند.

«هرو لادسوس» رئیس نیروهای حافظ صلح سازمان ملل با بیان این موضوع در ادامه اظهار داشت ۱۴ نفر از صلح بانان نیز در درگیری های دارفور سودان کشته شده اند.

روسیه:

روز یکشنبه ۲۹ دسمبر، یک بمب گذار انتحاری با منفجر کردن خود در یک ایستگاه قطار در شهر ولگاگراد، حداقل ۱۸ نفر را کشته است.

کمیته ملی ضد تروریسم روسیه روز یکشنبه ۲۹ دسمبر، تأیید کرد که یک بمب گذار انتحاری زن این انفجار را انجام داده است.

انفجار مشابهی که روز ۲۱ اکتوبر در همین شهر و توسط یک بمب گذار زن انتحاری صورت گرفت، هفت کشته بر جای گذاشت.

به گزارش خبرگزاری رویترز، احتمال می رود این انفجار توسط شبه نظامیان چچن که علیه روسیه مبارزه می کنند صورت گرفته باشد. ولگاگراد که انفجار روز یکشنبه در آن به وقوع پیوست، نزدیک به یک میلیون سکنه دارد و در ۶۹۰ کیلومتری شهر سوچی قرار دارد.

کم تر از ۲۴ ساعت پس از انفجار انتحاری در شهر ولگوگراد روسیه (ستالینگراد سابق) صبح روز دوشنبه ۳۰ دسامبر، انفجار یک بمب دیگر در یکی از تراموهای همین شهر دست کم ده کشته و ده زخمی بر جای گذاشت.

لبنان:

محمد شطح، از مقام‌های پیشین لبنان و از چهره‌های مخالف بشار اسد که در انفجاری در بیروت کشته شد، نامه‌ای به حسن روحانی، رئیس‌جمهوری حکومت اسلامی ایران نوشته و در حال جمع کردن امضای برای آن بود. این نامه سرگشاده که وال استریت جورنال، آن را منتشر کرده، به نوشته این روزنامه امریکائی هفته گذشته نوشته شده و در آن محمد شطح از رئیس‌جمهوری ایران خواسته است «از همه لبنان» و نه تنها از گروه حزب الله، حمایت کند چرا که آن کشور در زمانی تعیین کننده قرار دارد.

او، در آغاز نامه اش با خطاب قرار دادن حسن روحانی و قدرت‌های دیگر منطقه‌ئی و جهانی، می‌گوید این گام استثنائی را در خطاب قرار دادن شما (رئیس‌جمهوری ایران) بر می‌داریم چرا که لبنان به شکلی استثنائی در دوره‌ای خطرناک قرار دارد.

شطح که پیش‌تر وزیر اقتصاد لبنان، سفیر پیشین این کشور در واشینگتن و مشاور دو نخست‌وزیر پیشین لبنان، فواد سینیوره و سعد حریری بود، بنا داشت برای جمع‌آوری امضاء، این نامه را به پارلمان لبنان ببرد. شطح گفته است برای لبنانی‌ها مهم‌ترین مسأله رویکرد تهران به منطقه و به ویژه لبنان است. او، سپس به ادامه حمایت و روابط سپاه پاسداران ایران با حزب الله لبنان پرداخته و می‌گوید حضور این گروه بزرگ مسلح - «معتقدیم شما هم با این موضوع موافقت» - به استقلال کشور لطمه زده و در تقابل با قانون اساسی است. او، به حضور حزب الله در جنگ داخلی سوریه و کشیده شدن بحران ناشی از آن به لبنان پرداخته و می‌گوید: «متأسفانه این موضوع با حمایت و هماهنگی جمهوری اسلامی ایران رخ می‌دهد».

حسن نصرالله، رهبر حزب الله لبنان، گروه هم‌پیمان حکومت اسلامی ایران، که در جبهه سیاسی مخالف محمد شطح قرار دارد، رسماً بر حضور نیروهای تحت امر خود در جنگ داخلی سوریه، در حمایت از دولت آن تأکید کرده است. او، در عین حال در یکی از سخنرانی‌های خود گفته است آن گروه «تا هر زمانی که لازم باشد در سوریه باقی می‌ماند».

خواست سیاست مدار کشته شده لبنانی از حسن روحانی، اما این بود که ایران از مسلح کردن آن گروه و دیگر گروه‌های درگیر در سوریه خودداری کند.

محمد شطح پیش از آن که امضائی زیر نامه خود جمع کند، روز جمعه در مسیر اقامتگاه سعد حریری، برای حضور در جلسه ائتلاف ۱۴ مارچ، در پی یک انفجار کشته شد. ائتلاف ۱۴ مارچ از جمله گروه‌های مخالف بشار اسد به شمار می‌رود.

مجاهدین خلق ایران:

وز پنجشنبه ۲۶ دسمبر ۲۰۱۳، چندین خمپاره به اردوگاه اردوگاه لیبرتی (حریت) برخورد کردند که بر اثر آن - بنا به گفته «شورای ملی مقاومت» - بازوی سیاسی گروه مجاهدین خلق - سه تن کشته و پنجاه تن زخمی شدند. آسوشیتدپرس از قول یک مقام امنیتی عراقی می‌گوید این حمله کشته نداشته و تنها دو نفر زخمی شده‌اند. هنوز گزارش مستقلی از طرف نمایندگان ملل متحد در مورد شمار احتمالی کشته شدگان و مجروحان منتشر نشده است. هنوز کسی مسؤولیت این حملات را بر عهده نگرفته است.

اردوگاه لیبرتی، محل اسکان نزدیک به سه هزار تن از اعضای سازمان مجاهدین خلق است. این اردوگاه پیش‌تر یک پادگان نظامی امریکائی بود.

در تابستان گذشته نیز در حمله به اردوگاه اشرف، جایی که شماری از اعضای سازمان مجاهدین خلق در آن سکونت داشتند، ۵۲ نفر کشته شدند.

مقام های عراقی در آن زمان انفجار و درگیری داخلی را عامل خشونت های مرگبار نامیدند، اما سازمان مجاهدین خلق نیروهای امنیتی عراقی را به ورود و آتش گشودن به روی اعضای خود در اردوگاه اشرف متهم کرد. پژوهشگران حقوق بشر ملل متحد، در آغاز ماه دسمبر گفتند که کسانی که در اردوگاه اشرف کشته شدند، با شلیک گلوله جان خود را از دست داده‌اند و بسیاری از آن‌ها نیز «دست شان از پشت بسته شده بود.» از سوی دیگر نماینده ویژه سازمان ملل در عراق، در تیر ماه [سرطان] رهبران سازمان مجاهدین خلق را نیز به نقض حقوق انسانی ساکنان اردوگاه لیبرتی متهم کرد. اردوگاه لیبرتی پیش از این نیز هدف حمله های موشکی و خمپاره نئی قرار گرفته بود.

بحرین:

بحرین می گوید، شنواری را توقیف کرده که حامل مواد انفجاری ساخت ایران و سوریه بوده است. به گفته رئیس اداره کل امنیت بحرین، از این کشتی که راهی این کشور بود «۵۰ نارنجک دستی ساخت ایران» به دست آمده است. به گزارش دویچه وله، مقام های بحرین روز دوشنبه ۳۰ دسمبر - ۹ جدی، از توقیف یک شناور حامل مواد انفجاری قاچاق ساخت ایران و سوریه خبر دادند. مقامات پادشاهی بحرین که توسط سنی ها حکمرانی می شود و از سال ۲۰۱۱ به بعد با اعتراضاتی به رهبری شیعیان روبه رو است می گویند، این کشتی در مسیر بحرین در حرکت بود. خبرگزاری فرانسه نیز به نقل از سرلشگر طارق الحسن، رئیس اداره کل امنیت بحرین می نویسد، این کشتی که حامل دو بحرینی بود در اوایل هفته جاری در ۳/۷ کیلومتری سواحل جزایر آرش پلاگوس توقیف شده است. او می گوید، کشتی حامل مواد انفجاری از ۱۱۸ مایلی سواحل شمال شرقی بحرین در آب های بین المللی زیر نظر گرفته شده بود. بنا بر گزارش خبرگزاری دولتی «بی ان ای» بحرین، سرلشگر طارق الحسن اظهار داشت: «۵۰ نارنجک دستی ساخت ایران و ۲۹۵ چاشنی تجاری ساخت سوریه» در این کشتی ۹ متری یافت شده است. بحرین، بارها ایران را به دخالت در امور داخلی این کشور متهم کرده است. بحرین که در سال ۲۰۱۱ با اعتراضاتی الهام گرفته از «بهار عربی» روبه رو بود توانست با کمک عربستان این اعتراضات را که عمدتاً توسط شیعیان رهبری می شد، سرکوب کند.

رمادی:

به گزارش خبرگزاری فرانسه، اقدام نیروهای عراقی در شهر «رمادی» مرکز استان انبار، برای برچیدن چادر معترضان سنی، به درگیری شدید و کشته شدن ۱۰ نفر منجر گردید. خبرگزاری رویترز هم از کشته شدن ۱۳ نفر از جمله سه افسر پولیس در خشونت های اطراف شهر رمادی گزارش داده است. تنش ها در شهر رمادی از زمان بازداشت یکی از نمایندگان سنی مذهب پارلمان افزایش یافته است. سنی های عراق، بیش از یک سال است که خواستار کناره گیری «نوری مالکی» نخست وزیر شیعه عراق هستند. به گفته سازمان ملل، از جنوری سال گذشته تاکنون بیش از هفت هزار غیرنظامی و ۹۵۰ تن از مأموران امنیتی این کشور کشته شده اند. طبق خبری دیگر ۴۰ تن از نمایندگان سنی پارلمان عراق در اعتراض به رویدادهای اخیر انبار و دستگیری یک نماینده سنی توسط دولت نوری مالکی دسته جمعی استعفاء و بحران دولتی عراق را عمیق تر نمودند.

کمیته اجرائی مقابله با تروریسم:

شورای امنیت سازمان ملل متحد دوره فعالیت کمیته اجرائی مقابله با تروریسم را به مدت چهار سال دیگر تمدید کرد. بدین ترتیب، کمیته اجرائی مقابله با تروریسم سازمان ملل متحد تا روز ۳۱ دسامبر ۲۰۱۷ به فعالیت خود ادامه خواهد داد.

کمیته اجرائی مقابله با تروریسم، بر روند اجرای قطعنامه های شورای امنیت سازمان ملل متحد در زمینه مقابله با تروریسم - قطعنامه های ۱۳۷۳ و ۱۶۲۴ - توسط کشورهای مختلف نظارت می کند.

در نخستین قطعنامه سازمان ملل متحد در این زمینه - که پس از وقوع حملات تروریستی در سال ۲۰۰۱ تصویب شد - تصریح شده است همه کشورهای باید از حمایت مالی فعالیت های تروریستی جلوگیری، و هم چنین از حمایت از افراد و سازمان هایی که در چنین فعالیت هایی دست دارند، خودداری کنند.

قطعنامه ۱۶۲۴ - که در سال ۲۰۰۵ به تصویب رسید - از کشورهای عضو سازمان ملل متحد می خواهد با اقداماتی که سبب تحریک اقدامات تروریستی می شوند، مبارزه کنند.

اعضای شورای امنیت سازمان ملل متحد روز سه شنبه با تمدید دوره فعالیت کمیته اجرائی مقابله با تروریسم برای چهار سال دیگر، هم چنین اعلام کردند در روز ۳۱ دسامبر سال ۲۰۱۵ در فعالیت ساختاری این نهاد بازنگری خواهد کرد.

در آن زمان، دبیرخانه اجرائی این کمیته باید گزارشی را ارائه کند که شامل تحلیلی جهانی از اجرای قطعنامه های ۱۳۷۳ و ۱۶۲۴ شود.

علاوه بر این، شورای امنیت سازمان ملل متحد از این کمیته، هم چنین خواسته است «مشکلات در حال ظهور، روند و رویدادهای» مرتبط با معضل تروریسم را شناسایی کند. شورای امنیت، از این نهاد خواسته است گفت و گوها را هم با اعضای سازمان ملل و هم با دیگر نهادهای وابسته به سازمان ملل و به ویژه با بخش عملیات صلح بانان در زمینه «برنامه ریزی برای مأموریت آن ها»، افزایش دهد.

به گزارش خبرگزاری ایتارتاس از سازمان ملل متحد، کمیته اجرائی کمیته مقابله با تروریسم سازمان ملل متحد متشکل از ۴۰ کارمند است که به تحلیل گزارش های ارائه شده از سوی کشورهای عضو سازمان ملل در زمینه مبارزه با کمک های مالی به گروه های تروریستی و انجام اقدامات قانونی، کنترل های مرزی و گمرکی، اجرای قوانین در این زمینه، امنیت حمل و نقل و کنترل تجارت تسلیحات و هم چنین رعایت حقوق بشر می پردازند.

نلسون ماندلا:

در تاریخ ۶ دسامبر سال ۲۰۱۳ - ۱۵ آذر سال ۹۲، «نلسون ماندلا» رهبر مبارزه با آپارتاید در سن ۹۵ سالگی درگذشت. وی نخستین رئیس جمهور افریقای جنوبی است که در انتخابات دموکراتیک عمومی برگزیده شد. ماندلا پیش از ریاست جمهوری از فعالان برجسته مخالف آپارتاید در افریقای جنوبی بود که در این راه ۲۷ سال زندان را متحمل شد.

پس از درگذشت نلسون ماندلا، شخصیتی که شهرت و محبوبیتش را مدیون مبارزات قهرمانانه مردم سیاهپوست کشور افریقای جنوبی برای درهم شکستن تبعیض نژادی و سیستم آپارتاید، در این راه است، رسانه های جهان از دولتی و مستقل گرفته تا رهبران مختلف حکومت های سرمایه داری همه در ستایش «ماندلا» سخن گفتند و در تجلیل از وی گوی سبقت از همدیگر ربودند.

نلسون ماندلا، به عنوان رهبر اصلی حزب کنگره ملی آفریقا نقش مهمی در سقوط حکومت آپارتاید در کشورش ایفاء کرد. آپارتاید، حکومت اقلیتی از سرمایه داران سفید پوست بود که رسماً و بر اساس قوانینی که گذرانده بودند سیاهان را نژاد «پست» می نامیدند و از سفیدها جدا نگه می داشتند. اقلیت حاکم سفید پوست سیاهان را از زندگی در بعضی مناطق محروم کرده و در مناطق معدنی و مراکز صنعتی آن ها صرفاً با داشتن اجازه اقامت موقت امکان کار و زندگی داشتند. بر این اساس کارگران سیاه در بدترین شرایط کاری و معیشتی ممکن در معادن متعدد و از جمله معادن طلا، و مراکز صنعتی به کار گرفته می شدند. آن ها از تمام حقوق کارگری مانند حق اعتصاب و تشکل به کلی محروم بودند. این سیستم حکومتی، که مورد حمایت دولت های غربی، و به ویژه حکومت های قدرت مندی چون بریتانیا و امریکا بود، از سال ۱۹۴۸ رسماً خود را بر جامعه تحمیل کرد. سیاهپوستان از طبقات مختلف اجتماعی که هر کدام به درجات متفاوت بار این ستم گری ضدانسانی را بر دوش می کشیدند، تحت رهبری حزب کنگره ملی آفریقا، حزب کمونیست آفریقای جنوبی و اتحادیه های کارگری به صورتی متحد با مبارزه های توده گیر در اشکال مختلف، که از پشتیبانی بشریت مترقی و برابری طلب در سراسر جهان برخوردار بود، سرانجام در سال ۱۹۹۴ به حاکمیت جنایت کارانه این سیستم خاتمه دادند.

نلسون ماندلا، در سن ۲۱ سالگی در دانشگاه به تحصیل رشته حقوق پرداخت، اما تحصیلات خود را به پایان نرساند و بدون کسب اجازه به ژوهانسبورگ نقل مکان کرد و به عنوان نگهبان شب در یکی از معادن به کار پرداخت. وی، در سال ۱۹۴۳ و پس از دیدار با یکی از رهبران کنگره ملی آفریقا به این حزب پیوست و مدت کوتاهی بعد به عضویت هیأت اجرائی آن درآمد. حزب کمونیست آفریقای جنوبی در سال ۱۹۵۰، به مناسبت روز جهانی کارگر یک اعتصاب عمومی موفقیت آمیز در سطح کشور سازمان داد. این اعتصاب اهمیت طبقه کارگر را به ماندلا نشان داد و او را به حزب کمونیست نزدیک کرد، اما هرگز به عضویت این حزب درنیامد.

ماندلا، پس از یک بار دستگیری در ۱۹۶۱ و محکوم نشدن، سرانجام در ۱۹۶۳ به همراه تعدادی از رهبران کنگره ملی آفریقا دستگیر شد. سازمان اطلاعات مرکزی امریکا (سیا)، در این دستگیری به عوامل اطلاعاتی حکومت آپارتاید کمک کرده بود. ماندلا در سال ۱۹۶۴، پس از تحمل شکنجه های فراوان به حبس ابد محکوم گردید. دفاعیه شجاعانه او در دادگاه او را به عنوان رهبر اصلی حزب تثبیت کرد. او تعهد کرد که تا آخرین نفس های زندگی برای نابود کردن حکومت آپارتاید مبارزه خواهد کرد. حزب کنگره ملی، در سال ۱۹۵۶ برنامه خود را تحت عنوان «منشور آزادی» تصویب و اعلام کرد.

ماندلا، در سال ۱۹۹۱ جایزه صلح نوبل دریافت کرد و در سال ۱۹۹۴، پس از الغای رسمی سیستم آپارتاید با کسب ۶۲ درصد آراء به ریاست جمهوری برگزیده شد و به مدت ۵ سال در این پست باقی ماند.

اما به مناسبت مرگ نلسون ماندلا، خیلی ها تلاش کردند بهره برداری سیاسی خود را بکنند. برای مثال، بسیاری از لیبرال های ایران در رسانه ها فارسی زبان، تلاش کردند باب مذاکره با حکومت جهل و جنایت اسلامی را در افکار عمومی جا بیندازند.

چهارده سال پس از پیروزی نلسون ماندلا در انتخابات ریاست جمهوری آفریقای جنوبی، یعنی سال ۱۹۹۴، مجلس نمایندگان امریکا در لایحه ای نام ماندلا را از فهرست تروریست های خود خارج کرده است. حتا بعضی از اعضای این مجلس نیز اذعان کردند که لایحه جدید بسیار دیر هنگام بوده است و با وجودی که دو دهه پیش امریکا شروع به حمایت لفظی از قربانیان سیاست های نژاد پرستانه پره توریا در نظام آپارتاید آفریقای جنوبی آن زمان کرد، اما کنگره امریکا عملاً تا سال ۱۹۹۴، اقدامی در زمینه حذف ماندلا و کنگره ملی آفریقا از فهرست های تروریستی مراکز دولتی نکرد.

«مارگارت تاچر» نخست وزیر سابق انگلیس نیز سازمان ANC ماندلا را در سال ۱۹۸۷ به عنوان یک سازمان تروریستی معرفی کرد.

تجربه مبارزات مردم افریقای جنوبی علیه نظام تبعیض نژادی، نشان داد که کارگران در درون چنین مبارزاتی نیز به ایجاد صف مستقل طبقاتی خود نیاز دارند. رهائی قطعی کارگران در گرو متشکل شدن شان در تشکل های پیکارگر طبقاتی خود است. هم اکنون بیش از ۵۰ درصد جمعیت افریقای جنوبی، زیر خط فقر زندگی می کنند و بیش از ۴ میلیون از جمعیت کشورش حامل ویروس ایدز هستند.

شفافیت بین الملل:

گزارش سالانه سازمان شفافیت بین الملل در مورد فساد اداری و اقتصادی در کشورهای مختلف در سال ۲۰۱۳ که روز سه شنبه، ۳ دسمبر ۲۰۱۳، ۱۲ آذر [قوس] ۱۳۹۲، منتشر شده است نشان می دهد که در میان ۱۷۷ کشور مورد بررسی، افغانستان رده ۱۷۴، تاجیکستان رده ۱۵۴ و ایران رده ۱۴۴ را در اختیار گرفته اند. براساس گزارش سال گذشته همین سازمان، افغانستان در رده ۱۷۴، ایران در رده ۱۳۳ و تاجیکستان در رده ۱۵۷ قرار داشتند. به این ترتیب، طی یک سال گذشته، فساد در افغانستان و ایران بیش تر شده و وضعیت در تاجیکستان اندکی بهبود یافته است.

در تدوین فهرست کشورها از لحاظ فساد اداری و اقتصادی، سازمان شفافیت بین الملل به هر کشور نمره ای را هم اختصاص می دهد که از نمره ۱۰۰ (به طور کلی فاقد فساد) تا صفر (کاملاً فاسد) تغییر می کند. در جدول سال ۲۰۱۳، نمره ایران ۲۵ از صد، نمره افغانستان ۸ از صد و نمره تاجیکستان ۲۲ از صد بود. ارقام مربوط به سلامت اداری و اقتصادی برای ایران در سال گذشته ۲۸ بود که در سال جاری کمتر شده و حاکی از افزایش فساد است. برای افغانستان و تاجیکستان این نمره تغییری نیافته و تغییر در رتبه بندی آنها ناشی از جابه جایی در رتبه سایر کشورها بوده است.

در سال جاری، کشورهای دنمارک، زلاندنو، فنلاند، سویدن، ناروی، سنگاپور، سویس، هالند، استرالیا و کانادا رده های ۱ تا ده سالمترین کشورهای جهان را در اختیار گرفتند که به استثنای بهبود رتبه ناروی از رتبه ۹ به رتبه ۵، تفاوتی با رتبه بندی سال گذشته ندارد. بالاترین نمره در رده بندی جهانی، ۹۱ از ۱۰۰ بوده که نصیب دنمارک و زلاندنو شد. در مورد بدترین کشورهای جهان هم، براساس این گزارش، سومالی با نمره ۸ فاسدترین کشور جهان بود و پس از آن کشورهای کوریای شمالی، افغانستان، سودان، سودان جنوبی، لیبیا، ازبکستان، ترکمنستان و سوریه قرار گرفته اند.

خبرنگاری شغلی جذاب و پرخطر:

گزارشگران بدون مرز، در گزارشی از کشته شدن ۷۱ خبرنگار در سال ۲۰۱۳ خبر داد که این رقم نسبت به سال قبل کاهش داشته است ولی تعداد خبرنگاران ربوده شده در این مدت با افزایش روبه رو شده است. بر اساس این گزارش سوریه، سومالی و پاکستان مرگبارترین کشورها برای فعالان رسانه های خبری اند. هند و فیلیپین نیز امسال به جای مکزیک و برزیل در رتبه مرگبارترین کشورها برای خبرنگاران قرار گرفته اند. البته امسال ۵ خبرنگار در برزیل کشته شده اند که این رقم نسبت به سال قبل تغییری نداشته است. تعداد خبرنگاران کشته شده در سال ۲۰۱۳ میلادی نسبت به سال قبل ۲۰ درصد کاهش داشته است. این رقم سال گذشته به بیش از ۸۸ نفر رسیده بود. ولی از سوی دیگر تعداد خبرنگاران ربوده شده در جهان طی سال جاری به بیش از ۸۷ نفر رسیده است که نیمی از آن ها در سوریه ربوده شده اند. این رقم در سال ۲۰۱۲ میلادی به ۳۸ نفر رسیده بود.

گزارشگران بدون مرز افزود، حداقل ۱۸ روزنامه نگار و خبرنگار خارجی و ۲۲ خبرنگار سوری هم اکنون ربوده و یا ناپدید شده اند. حدود ۴۰ درصد مرگ خبرنگاران جهان نیز در مناطق جنگی سوریه، سومالی و مالی اتفاق افتاده است. خشونت های داخلی سوریه، هم چنین ۳۱ خبرنگار را مجبور به ترک این کشور کرده است. بسیاری از این خبرنگاران هم اکنون در ترکیه، اردن، لبنان و یا مصر هستند.

کارگران مهاجر:

رونق یا رکود اقتصادی معمولاً با روند اشتغال در کل دنیا رابطه مستقیمی دارد و بر هم خوردن بازار کار و بحران های اقتصادی در سال های اخیر، شرایط وخیمی برای اشتغال افراد در جهان ایجاد کرده است، به طوری که منجر به مهاجرت بی کاران زیادی از اقصا نقاط دنیا برای پیدا کردن شغل مناسب به دیگر کشورها شده است. به گزارش سازمان بین المللی کار (ILO)، در حال حاضر حدود ۲۳۲ میلیون نفر مهاجر در سراسر جهان برای یافتن کار، خانه و شهر خود را رها کرده و به قصد تأمین هزینه های زندگی خود و خانواده به کشورهای دیگر مهاجرت کرده اند. شمار مهاجرانی که به قصد کار به کشورهای دیگر مهاجرت می کنند، از ۱۵۴ میلیون نفر در سال ۱۹۹۰ به ۲۳۲ میلیون در سال ۲۰۱۳ رسید که رشد چشم گیری را نشان می دهد. در واقع، کارگران مهاجر حدود ۳ درصد جمعیت جهان را تشکیل می دهند. بسیاری از کارگران زن و مرد مهاجر به دلیل عدم دسترسی به خدمات بهداشتی مناسب، در موقیعت های نامنظمی حضور داشته و همواره با ترس از موانع قانونی و برچسب خوردن مواجه اند؛ از این رو، تمامی آن ها با حقوق بربادرفته ای مواجه اند که باید به گونه ای آن را احیاء کرد.

پناهندگان:

کمیساریای عالی سازمان ملل در امور پناهندگان، در آخرین گزارش خود در جون ۲۰۱۳ اعلام کرد که ۴۲ میلیون و ۲۰۰ هزار نفر در سراسر جهان در سال ۲۰۱۲ مجبور به ترک زادگاه خود شده اند. این رقم ۳ میلیون نفر از سال ۲۰۱۱ بیش تر بود. به گفته این کمیساریا، بیش تر کسانی که مجبور به ترک کشور خود شده اند، از جنگ و آسیب های آن فرار کرده و عمدتاً از افغانستان، سومالی، عراق، سوریه و سودان می آیند. جنگ داخلی در سوریه، موجب گریز دست کم دو میلیون سوری به کشورهای همسایه شده است. با این همه و به تأکید سازمان ملل، افغانستان هم چنان در صدر آمار متقاضیان پناهندگی قرار دارد. از هر چهار پناهنده در سراسر جهان، یک نفر افغان است.

جان باختن پناه جویان:

استرالیا، یکی از کشورهایی است که نامش همواره در بین کشورهای مور نظر پناهجویان مطرح است. بر اساس اعلام دولت استرالیا در سال جاری میلادی بیش از ۷ هزار و ۵۰۰ پناهجو از طریق ۱۰۰ کشتی خود را به استرالیا رسانیده است. از طرفی از سال ۲۰۰۱ به این سو نیز ۹۶۴ تن در آب های استرالیا غرق شده اند. موج مهاجران و پناهندگان از شمال افریقا به اروپا ادامه دارد، کشتی حامل پناهجویان در ساحل ایتالیا غرق شد و شماری از پناهجویان جان خود را از دست دادند، ده ها پناهجو به هنگام تلاش برای رسیدن از ترکیه به یونان بازداشت شدند، ... این ها خبرهایی هستند که در سال های اخیر به تکرار تیتز رسانه های اروپا را ساخته اند و به این یا آن میزان معضل مهاجرت، ریشه های آن و سیاست مهاجرتی و پناهندگی اتحادیه اروپا را در کانون بحثها قرار داده اند.

در واقع انسان‌های بیش‌تری در قرن بیست و یکم برای مصون ماندن از جنگ‌ها و درگیری‌های ملی، مذهبی و منطقه‌ئی یا سرکوب‌های سیاسی، یا برای رهایی از فقر اجباراً به فرار و پناه‌جویی در مناطق دیگر جهان رو می‌آورند.

سیاست‌های پناهندگی اتحادیه اروپا پیوسته از سوی سازمان‌ها و نهادهای حقوق بشری یا انجمن‌های حمایت از پناهندگان آماج این انتقاد بوده است که بیش از آن‌که معطوف به تأمین حقوق پناهندگان باشد بر ایجاد سد و مانع برای ورود پناهندگان متمرکز است. در همین رابطه کمیساری عالی پناهندگی، بارها از سیاست‌های پناهندگی اتحادیه و نوع رفتار کشورهای عضو با پناهجویان انتقاد کرده است. سازمان عفو بین‌الملل و سازمان دیده بان حقوق بشر نیز انتقادهای مشابهی را پیوسته مطرح کرده و خواهان چرخش اساسی در سیاست‌های مزبور شده‌اند.

یکی از انتقادها به عملکرد نیروی حفاظت مرزی اتحادیه اروپا موسوم به فرونتکس (Frontex) است که با کشتی‌ها و امکانات مجهز خود و از طریق قراردادهای مختلف با کشورهای ثالث در سواحل جنوبی مدیترانه مانع از آن می‌شود که مهاجران و پناهندگانی هم‌که به راستی باید مشمول بهره‌مندی از حقوق پناهندگی شوند پا به اتحادیه اروپا بگذارند. مجموعه این مرزبانی‌ها، قراردادهای و مقررات سخت سبب شده‌اند که شمار پناهجویان به اتحادیه اروپا در یک دهه گذشته به شدت کاهش یابد. برای مثال شمار پناهندگان به اسپانیا از ۳۹ هزار نفر در سال ۲۰۰۶ به ۳۸۰۰ نفر در سال گذشته رسید، این در حالی است که هزاران نفر در شهرهای ساحلی مراکش، لیبیا و تونس منتظر فرصتی هستند که با به خطر انداختن جان خود و عبور از مدیترانه خود را به ساحل یک کشور اروپائی برسانند. در همین حال، مسیرهای پناهندگی جدیدی به وجود آمده‌اند که عمدتاً زمینه‌ای برای کار و درآمد دلالتان و قاچاقچیان در زمینه نقل و انتقال پناهندگان است.

مریخ:

سال ۲۰۱۳ میلادی سفینه کنجاکو (Curiosity) با موفقیت روی مریخ فرود آمد. این سفینه در ماه فبروری (دلو) پس از نمونه برداری از سطح مریخ، تجزیه و تحلیل ترکیبات سطح این سیاره را آغاز کرد. نتایج به دست آمده از آنالیز مواد مریخی نشان می‌دهد بر روی مریخ هم عناصر حیاتی از جمله، آب، اکسیژن، دی‌اکسید کربن، نیتروژن، فسفر و گوگرد وجود دارد.

شادترین کشورهای جهان:

دوهفته‌نامه «فوربس» در مطلبی به معرفی شادترین کشورهای جهان در سال ۲۰۱۳ میلادی پرداخته است. در این فهرست باز هم این «ناروی» است که در صدر قرار گرفته است. از نکات جالب توجه این فهرست می‌توان به سقوط «دنمارک» اشاره کرد که چهار سال متوالی دومین کشور شاد جهان بود اما در این فهرست جدید، کشور وایکینگ‌ها در رده ششم قرار گرفته است.

ایالات متحده در این فهرست در رتبه یازدهم قرار دارد. آلمان نیز کشور شانزدهم و انگلستان هفدهم است. نخستین کشور آسیائی حاضر در این فهرست «سنگاپور» است که رتبه هجدهم را به خود اختصاص داده است. دومین کشور آسیائی حاضر در بین شادترین کشورهای جهان «هنگ کنگ» است که در رده نوزدهم قرار دارد.

برف:

قاهره مصر پس از گذشت بیش از یک سده شاهد بارش برف و سفیدپوش شدن خیابان های این شهر بود. به گزارش اسکای نیوز، بارش برف در خاورمیانه مردم بسیاری از کشورهای منطقه از جمله فلسطین، مصر، اردن، سوریه و عربستان را ذوق زده کرد.

در مصر برای نخستین بار پس از گذشت ۱۱۲ سال، بارش برف در استان های این کشور به مدت ۳ روز خیابان ها و اهرام مصر را سفیدپوش کرد و مردم را به خیابان ها کشاند.

در استان بحیره مصر که در نزدیکی سواحل مدیترانه قرار دارد نیز نگرانی های بسیاری درباره نابود شدن محصولات زراعی در نتیجه کاهش دما به وجود آمده است. هم چنین، مصری ها استقبال گسترده ای از بارش برف در این کشور کردند و تصاویر مختلفی از آن را در شبکه های اجتماعی منتشر کردند.

استان های مختلف کشورهای فلسطین، اردن، سوریه و عربستان نیز شاهد بارش برف و غافلگیری مردم بود. به عکس هنوز در کشورهای سرد اسکاندیناوی، برف به زمین ننشسته است.

مؤخره

در جمع بندی می توان با توجه به دشواری هائی که کشورهای درگیر در «بهار عربی» در دوره گذار خود با آن ها دست به گریبانند، به نظر می رسد که سال ۲۰۱۴ برای آن ها سالی نسبتاً تعیین کننده خواهد بود. چه کنفرانس ژنیو درباره آینده سوریه و چه انتخابات های مهم مربوط به قانون اساسی در مصر و لیبیا و تونس، انتخابات سراسری پارلمانی ترکیه تا حدودی روندهای سیاسی در این کشورها، عبور از دوران گذار و رسیدن به یک آرامش و آزادی نسبی را شاید سرعت ببخشند، به شرط آن که دولت های مستبد و نیروهای ارتجاعی اسلامی مهار شوند و مردم آزاده به طور مستقل بر سیاست های آزادی خواهانه، برابری طلبانه و عدالت جویانه خود تأکید ورزند.

سال ۲۰۱۳ نقطه عطفی بود در بهره گیری از ابزارها و سرویس های نوین ارتباطی برای پیش برد اهداف سیاسی و دیپلماتیک. موج گسترده مهاجرت دولت مردان و سیاست مداران سراسر جهان به رسانه های اجتماعی برای تماس و تعامل مستقیم با شهروندان، آغازگر فصلی جدید در عصر اطلاعات بود.

تعداد چهره های تأثیرگذار سیاسی که تیم های متخصصی را صرفاً برای مدیریت حضور خود در دنیای مجازی استخدام کرده اند، در سال ۲۰۱۳ به طور بی سابقه ای افزایش یافت و پیش بینی می شود که در سال ۲۰۱۴ افق های جدیدی در این عرصه گشوده شود.

مهم ترین روندهای حاکم بر دنیای سال آینده ۲۰۱۴ را می توان پیش بینی کرد که بحران سرمایه داری که از اواخر سال ۲۰۰۸ آغاز شده است، ادامه خواهد یافت.

در ایران، بحران اقتصادی و وضعیت امنیتی و مبارزه طبقاتی کارگران و اعتراض عمومی از شاخصه های مهم خواهد بود و سال ۲۰۱۴، برای جامعه ما تا حدود زیادی تعیین کننده است. هم اکنون پرداخت حقوق های معوقه کارگران، افزایش دستمزدهای سال ۹۳ متناسب با گرانی و تورم واقعی، لغو کار کودکان و تأمین زندگی و تحصیل آنان، و تلاش پیگیر برای لغو سانسور و اعدام و هم چنین آزادی همه زندانیان سیاسی، مهم ترین دغدغه های بسیاری از شهروندان ایرانی در داخل و خارج کشور است.

نهایتاً می توان پیش بینی کرد که در سال جدید کشورهائی چون سوریه، مصر، لیبیا، ترکیه، ایران و... دچار تکان های شدید اقتصادی، سیاسی و اجتماعی شدیدی خواهند شد.

چهارشنبه یکم جنوری ۲۰۱۴ - یازدهم جدی ۱۳۹۲